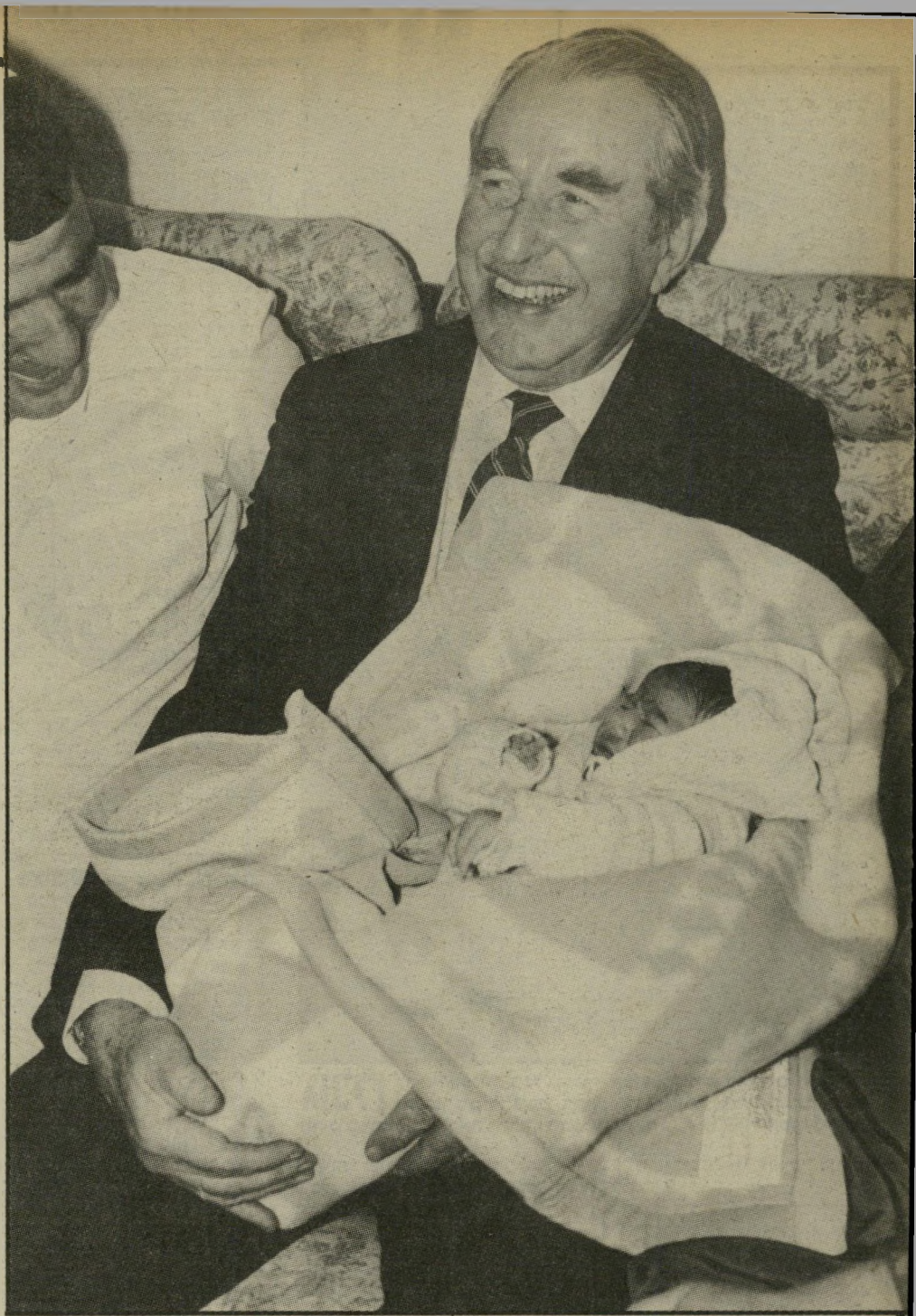

**מעולם לא הגיעה שערוריית השוביניזם
בארץ לשיא כזה: בעזרת הנשיא
וכל כלי התקשורת נאמר לציבור
שבן אחד שווה יותר מעשר בנות**

פסטיבל הזכר

גם הנשיא לקח חלק בהילולא השוביניסטית שבאה לחנך את המוני ישראל שאין ערך לבנות

לראות את הצופכצייק בעוד הנשיא טחבק את התינוק, למען הצלמים. בני קש פרגי להסיר את החיתול, כדי להוכיח שאביאל הוא אכן בן-זכר.

ברמי. במסיבה שערך פרגי למחרת הברית השתתפו חברי-כנסת. אירגוני הנשים שתקו. אף לא אשה אחת שלחה מיכתב מחאה לנשיא או ליצחק שמיר. אף לא אחת שאלה האם גם הולדת בת, במישפחת ברמי או בכל ממשפחה אחרת, היתה יוצרת מהומה ממלכתית.

התיקשורת התנפלה על אביאל ברי עבנות מעליה. "נסיך הכתר", "קצין הביטחון של הכנות", "הברית של המדינה", זעקו הכותרות, לעיתים בעמודים הראשונים. הנשיא חיים הרצוג היה סנרקו של אביאל. יצחק שמיר ביקר את מישפחת

"לקחתי מטבע של הולר, ניקבתי בו חור והשחלתי ררכו חוט. האשה שכבה במיטה. את המטבע טילטלתי מעל לביטנה. הרוטר נפל על הבטן במאונך. ידעתי — הפעם יוולד לנו בן. אילו המטבע היה נופל במאונך, זה היה סימן לבת, נאום הגבר פרגי ברמי.

ואכן, השיטה הרולארית הוכיחה את אמיונה. לפרגי (בערבית: רפאל) נולד בן, אחרי אחת-עשרה בנות, שאחת מהן נפטרה.

בכפיתיות עקשנית, כמו קלפן חולני, התמכר פרגי להולדת ילדים. שנה אחרי שנה עיבר את אשתו ובליו תיקוה: אולי הפעם יוולד בן. אחת עשרה פעמים הפסיד במישחק שהמי ציא לעצמו. בפעם השתיים-עשרה זכה. וכל אותן שנים סוון ברמי התעברה, ילדה ושתקה. רק אחיותיה כעטו. ביקשו מפרגי שיחדל לענות את האשה המיסכנה. היא חולה. כל הריון נוסף מסכן את חייה. הגח לה, הסתפק בכנותיך, התחננו לפניו.

אבל פרגי לא ויתר. הדיבוק שנכנס בו לא הירפה. בשביל הכבוד שלי הייתי מוכרח להביא בן. הוא אומר. איש לא תבע את כבודה של סוון או את כבודו של הנשים בכלל. כך היה במשך עשר לידותיה הקודמות של סוון, וכך כאשר נולד אביאל, לפני עש"ה ימים.

ובגלל זה כולן צחקו עליי. עכשיו אני גאה. כשנולדה זיווה, שהיא הבת השניה עדיין קיווה אביה שיוולדו לו הרבה בנים. אך נולדו שבע בנות וזוג תאומות.

8 מתוך 10 בנותיו של פרגי. כמו אביהן, רצו אחי-זכר. לכל החברות שלי יש אחים ורק לי לא. אומרת זיווה, שניה מימין.

במישפחה "צחקו עליי"

חילתו של הפולחן הגברי של השבוע בעיירה שדרות, לפני 19 שנים. סוון, נערה בת 16, נישאה לפרגי, אז חייל בחובה, בן 19. כשהייתה סוון בת 17, ילדה את בתה הראשונה, דורית. פרגי, החייל בן ה-20, התאכזב. אבל עדיין לא התיימש. אמרתי לעצמי, אין דבר פרגי. בת ראשונה — סימן לבנים.

רק כשנולדה סימונה, הבת השלישית, נכנסתי לדיכאון. פיתאום התחלתי להבין שמשוהו לא בסדר איתי. איזה מין גבר אני שלא מצליח להביא בן?

הלכתי להתייעץ עם כל מיני אנשים. היו רבנים שאמרו לי שהכל קורה לי בגלל זה שאני כזה חם מזג. אם אתן לאשה לגמור לפניי, הכל יהיה בסדר.

כך נולדה בת ועוד בת. ועם כל בת התיימשתי יותר ויותר. סכלתי סכל פנימי. לב שלי התפורר. כמישפחה שלי צחקו עליי. פרגי לא שווה כלום. כך אמרו. ובאמת, מה שווה גבר שאין לו בן?

בלידות השישית והשביעית כבר לא לקחתי את סוון לבית-החולים. בטח